

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 10/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 729

“CÓ PHÂN BIỆT CAO THẤP THÌ MÊ RỒI!”

Ý của tiêu đề bài hôm nay hơi cao, nhưng chúng ta cần nhận biết để có sự tu học. Chúng ta có rất nhiều sự phân biệt, chấp trước vì tâm không thanh tịnh, không bình đẳng. Phiền não, khổ đau từ đó phát sinh.

Có hai người học trò cùng nhau đến gặp một vị Hòa Thượng để phân bua, kiện cáo. Sư đệ giải bày xong rồi nói: “*Sư huynh sai rồi!*”. Hòa Thượng ngồi đó tưởng như nghe hết nhưng Ngài không nghe, sau đó Ngài nói: “*Ông đúng!*”. Sư huynh giải bày xong rồi nói: “*Sư đệ sai rồi!*”. Hòa Thượng ngồi đó tưởng như nghe hết nhưng Ngài không nghe, sau đó Ngài nói: “*Ông cũng đúng!*”. Sau khi hai người ra về, ông thị giả thấy có gì đó sai sai bèn giải bày một hồi rồi nói: “*Thưa Hòa Thượng, con thấy rõ ràng Sư huynh sai, tại sao Hòa Thượng lại nói Sư huynh đúng?*”. Hòa Thượng gật đầu nói: “*Ông cũng đúng!*”. Họ ở trong sự phân biệt chấp trước nên họ thấy đúng sai. Hòa Thượng biết rõ tường tận nhưng không phân biệt.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “***Nhược chân tu đạo nhân bất kiến thế gian quá***”, **người chân chính tu hành không thấy lỗi thế gian**. “*Không thấy*” là không dính mắc trong tâm, không chấp trước chứ không phải là người tu hành trở thành đấng trí, không biết gì, không biết phân biệt phải trái, tốt xấu, tránh tà. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “***Người chân chính tu hành suốt ngày kiểm soát lỗi của chính mình thì không còn thời gian để nhìn lỗi người***”. Người tu hành biết rõ tường tận mọi việc, thấy rõ đúng sai nhưng không chấp trước để không phiền não, không dính mắc trong tâm nhưng ghi nhớ để khi nào có cơ hội thì nhắc nhở mọi người. Người thế gian chấp trước, từ đó phân biệt, rồi phiền não. Ví dụ đồ ăn bị nấu mặn thì chúng ta ăn ít hơn chứ không cần phải cần năn, khó chịu với mọi người xung quanh.

Lúc Hòa Thượng Tịnh Không còn trẻ, Ngài đến thăm một Lão Hòa Thượng. Lão Hòa Thượng nói: “*Thầy đi vào có gặp một người đàn ông vừa đi ra không?*”. Hòa Thượng Tịnh Không trả lời: “*Dạ có, lúc người đó đi ra còn đụng vào vai con*”. Lão Hòa Thượng nói: “*Hôm nay chú ấy lại đến gạt tôi nữa đó!*”. Hòa Thượng Tịnh Không ngạc nhiên hỏi: “*Sao Hòa Thượng biết người ta gạt mà vẫn để cho gạt?*”. Lão Hòa Thượng trả lời: “*Người này đã gạt tôi nhiều lần rồi, hôm nay vẫn muốn đến gạt nữa. Họ muốn gạt thì tôi để cho họ gạt, chẳng qua là họ muốn lấy tiền thôi mà*”. Lão Hòa Thượng biết tường tận nhưng không chấp trước, không dính mắc, không phiền não. Một ngày đủ duyên, Lão Hòa Thượng nói rõ với người đó số tiền mà người đó đã gạt Ngài mỗi lần, lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư. Người ấy rất ngạc nhiên và rất xấu hổ. “*Án kiện*” không nằm trong tâm Lão Hòa Thượng mà lưu trên mặt người thanh niên đó.

Chúng ta sẽ có cảm nhận này. Bình thường trong tâm chúng ta không ghi nhớ, không thấy gì hết, cho nên tâm mới thanh tịnh, tự tại. Nếu chúng ta lưu lại trong tâm trí của mình rất nhiều những “án kiến” thì không còn tâm thanh tịnh. Tâm chúng ta không lưu lại những “án kiến” mà “án kiến” lưu trên mặt của họ. Khi chúng ta tiếp xúc với họ thì tất cả những “án kiến”, thông tin, dữ liệu liên quan đến người đó sẽ hiện ra.

Hòa Thượng nói: **“Phật là Giác, Bồ Tát là Giác. Tâm của bậc Giác ngộ là Thanh Tịnh, Bình Đẳng, rộng lớn đến tận hư không pháp giới không có ngăn mé. Phạm phu chưa vào được cảnh giới này nên tâm không Bình Đẳng, có nhiễm tịnh cao thấp khác biệt. Phật dạy chúng ta tu tâm Bình Đẳng, đối với tất cả chúng sanh nhất định không có phân biệt cao thấp vì có phân biệt cao thấp thì tâm ta có giới hạn. Khi tâm có giới hạn thì bị thu hẹp, tâm rộng lớn biến thành tâm nhỏ hẹp. Đây gọi là mê, chưa ngộ. Người ngộ tâm nhất định là Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Từ Bi. Người có tâm Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Từ Bi có thể phân tâm, kiểm soát bản thân ở mức cao độ. Vậy thì bạn xem: Chúng ta là người giác hay người mê? Nếu có giới hạn giữa ta và người thì vẫn chưa giác ngộ vì vẫn còn chấp ngã, chấp có ta, chấp có người, từ đó có sự phân biệt cao thấp”**.

Nhà Phật có câu: **“Tâm khắp hư không, lượng trùm pháp giới”**. “Lượng” là sức chứa. Tâm trùm khắp hư không rồi thì sức chứa của nó cũng khắp hư không pháp giới. Nếu tâm của chúng ta cứ chất chứa những phiền não, phải quấy, tốt xấu thì bị ngăn ngại, không thể rộng lớn đến hư không pháp giới.

Người có phân biệt cao thấp thì không có được tâm Bình Đẳng, không có được tâm Từ Bi. Người có tâm Thanh Tịnh, có tâm Bình Đẳng, có tâm Từ Bi thì không có sự chấp trước, dính mắc. Khi tiếp xúc với một người có lỗi lầm, sai trái, nếu chúng ta dùng cái nhìn của phạm phu thì cứ truy xét sự sai trái đó. Cái nhìn của Phật Bồ Tát thì thấy họ chưa được tiếp nhận nên họ bị sai. Người đã tiếp nhận nhưng tiếp nhận không đúng còn làm sai thì người chưa tiếp nhận đương nhiên sẽ sai. Cho nên người giác ngộ, người biết thì có cái nhìn khác. Còn người chưa giác ngộ thì luôn luôn chấp trước “đây là sai”, từ đó phân biệt, chấp trước, phiền não.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta tu học thì nhất định chỉ học một pháp môn, chỉ theo một vị Thầy”**. Nếu chúng ta theo nhiều vị Thầy, thậm chí theo nhiều pháp môn thì chúng ta sẽ bị loạn. Chúng ta cứ ở trong những sự lựa chọn, pháp này đúng, pháp kia sai, pháp này cao, pháp kia thấp, pháp nào cũng thử, cuối cùng tu học không hiệu quả. Không phải là pháp môn cao thấp mà là tâm ta cao thấp, ta tu hành nhưng không thực hành triệt để. Sự ngăn ngại ở chính mình.

Tôi đặt chuông báo thức hàng ngày là 3h40’ sáng. Tôi quy định với bản thân: Nếu tỉnh dậy trước 3h sáng thì được ngủ tiếp đến lúc chuông reo, nếu tỉnh dậy sau 3h sáng thì phải dậy luôn. Hôm qua tôi tỉnh dậy lúc 3h01’, lúc đó thời tiết rất lạnh. Trong tâm tôi hiện lên ý niệm: **“Giá như mình tỉnh dậy lúc 2h59’ thì mình được ngủ tiếp”**. Sau đó tôi quyết định vẫn phải dậy luôn, thực hiện đúng theo quy định đối với bản thân. Nếu chúng ta chiều theo mình thì sẽ không có cơ hội để vượt qua chính mình. Người xưa nói: **“Đối với tập khí của mình thì phải đuổi cùng diệt tận. Đối với lỗi lầm của người thì phải bao dung ba phần”**. Đối với bản thân thì chúng ta không được nhân nhượng, vì nếu nhân nhượng thì không có cơ hội để vượt qua chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu thì phải chuyên một câu A Di Đà Phật, chuyên bái lạy A Di Đà Phật. Một môn thâm nhập giúp chúng ta tu học có sự thành tựu”**. Nếu chúng ta tu nhiều pháp, học theo nhiều người thì sẽ có sự phân biệt.

Sự phân biệt chấp trước của người thế gian rất ác liệt. Người ta nói: **“Ông vọng Tây vợ con đùm đؤه! Người kia trông mới trang nghiêm thanh tịnh!”**. Hình tướng đã khiến cho người ta dính mắc, phân biệt, chấp trước. Trước đây, nhiều người nghe đến tên tuổi của tôi đã đến tận nhà tôi để xem tôi là người như thế nào. Tôi nói: **“Các vị cứ nghe theo lời Hòa Thượng, không cần đến tìm tôi”**. Có người nói: **“Thầy làm nhiều việc Phật sự như vậy, Thầy cho con xin số tài khoản để con gửi tiền cho Thầy”**. Tôi nói: **“Không cần thiết phải làm như vậy!”**. Tôi biết thân mình là cư sĩ nên tôi đã hết sức từ chối những đề xuất của mọi người ở trong nước và ngoài nước. Có người ở nước ngoài nói với tôi: **“Con có 45.000 USD không cần dùng đến, con xin gửi Sư phụ để Sư phụ làm việc Phật sự”**. Tôi nói: **“Đến con mà còn không cần đến tiền thì Thầy cần tiền để làm gì!”**. Tôi từ chối hoàn toàn. Cho nên bây giờ tôi gặp những người đó, cho dù không học tôi nhưng họ cũng thấy tôi không phải là người ham tiền. Người cư sĩ tại gia muốn làm đạo thì gặp trăm ngàn khó khăn. Người thế gian có câu: **“Cấn nát môi để không ra nước mắt”**, không hề dễ dàng. Nhưng chúng ta không cần thiết phải **“cấn nát môi”**.

Ngài Lý Bình Nam có rất nhiều học trò. Nhiều người tu hành nổi tiếng đi ngang qua Đài Trung đều muốn ghé thăm. Lão Cư sĩ ra tận sân bay đón họ, ân cần chu đáo tiếp đãi, cúng dường họ nhưng chưa một lần mời họ khai thị giảng pháp. Nhiều người thắc mắc: **“Tại sao Thầy không mời người đó giảng?”**. Lão cư sĩ trả lời: **“Tôi đang hộ pháp cho các vị. Ở đây chúng ta tu niệm Phật, ngày ngày tôi cùng các vị niệm Phật. Nếu họ đến nói “Niệm Phật rất tốt, nhưng nếu thêm trì chú, thêm tọa Thiền thì niệm Phật sẽ hiệu quả hơn, pháp tu sẽ mạnh mẽ hơn, “có Thiền, có Tịnh như hổ mọc thêm sừng”, mọi người nghe thấy có vẻ hợp lý thì liền mất hết tâm thanh tịnh. Cho nên tôi không mời họ giảng bởi vì tôi hộ pháp cho các vị, tôi giữ gìn tâm thanh tịnh cho các vị”**.

Chúng ta nghe pháp mà nghe nhiều người nói thì chắc chắn sẽ có sự phân biệt chấp trước. Điều quan trọng là chúng ta đừng nhìn ở chỗ nói đúng, nói sai, hình tướng như thế này, như thế kia mà chúng ta phải xem thực tại, xem tâm người, xem sự dụng công tu hành, đối nhân xử thế tiếp vật của người đó như thế nào. Đó mới là điều cần thiết. Một đời này chúng ta tu hành rất khó bởi vì chúng ta rất dễ xen tạp.

Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng. Một vị Thầy dẫn đạo. Một bộ Kinh để tu tập. Một hướng Tây Phương để đi”**. Trong cuộc đời, chúng ta đã tiếp xúc qua nhiều người với nhiều sự hướng dẫn khác nhau. Hồi còn trẻ, tôi đọc rất nhiều sách, đọc say mê, nhờ vậy mà tôi biết được ngôn ngữ văn học. Khi bắt đầu tu học Phật pháp, tôi may mắn gặp ngay được Hòa Thượng Tịnh Không. Từ khi gặp Hòa Thượng, nghe pháp của Hòa Thượng, tôi chỉ đọc sách của Ngài. Bộ **“Kinh Vô Lượng Thọ Giảng giải”** bằng tiếng Hán có 4 tập rất dày, tôi đã đọc hết trọn bộ và cảm thấy rất sướng. Hòa Thượng nói: **“Lần in bộ sách này in 10.000 bộ”**

sách, tổng cộng là 40.000 cuốn. Chỉ cần một đến hai người tu học nghiêm túc thì đủ vốn rồi!” . Tôi hết sức cảm động khi nghe Hòa Thượng nói như vậy.

Chuyên tâm để không phân biệt cao thấp không dễ chút nào! Chúng ta tu học phải hết sức cẩn thận! Tà tri tà kiến thâm nhập chúng ta bất cứ lúc nào. Hòa Thượng từng nói: **“Nguy cơ tà tri tà kiến chiếm 99,9%”**. Nếu chúng ta nghe người thứ hai thì tư tưởng lệch đi một chút. Nếu chúng ta nghe người thứ ba thì tư tưởng lệch thêm một chút nữa. Nếu chúng ta nghe người thứ tư thì tư tưởng lệch thêm một chút nữa.

Người ta hỏi tôi: *“Có Tây Phương hay không?”*. Tôi nói: **“Tôi không biết Tây Phương nhưng tôi tin Thầy tôi. Thầy tôi nói “Tây Phương có thật” thì tôi tin Tây Phương có thật. Thầy tôi nói “pháp môn niệm Phật tốt lắm” thì tôi tin “pháp môn niệm Phật tốt lắm”. Tôi đã dùng hơn ba mươi ngàn giờ để dịch bài giảng của Thầy, dùng mấy chục ngàn giờ để nghe, dùng mấy chục ngàn giờ để xây dựng niềm tin chứ tôi không tin mù quáng, không phải là vừa mới nghe rồi tin luôn. Tôi không phân biệt pháp cao pháp thấp vì nhất tâm nhất ý nghe theo Hòa Thượng”**.

Tất cả các pháp của Phật đều hay. Phật có tám vạn bốn ngàn pháp môn, tất cả các pháp đều là pháp giúp chúng sinh giải thoát. Nhưng đó là pháp người khác tu, chúng ta chỉ tu một pháp. Thầy của chúng ta dạy chúng ta niệm Phật thì chúng ta niệm Phật. Chúng ta tin đến mức nào? Ngài Lý Bình Nam nói: **“Xưa nay Tổ Sư Đại Đức chuyên tu chuyên hồng Tịnh Độ. Ngày nay ta đi theo các Ngài nếu có vào địa ngục thì cũng xin tình nguyện mà theo”**.

Suốt hơn 60 năm Hòa Thượng **“tự hành hóa tha”**, tinh thần triệt để vô ngã, **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Một người trên 40 năm không động đến tiền. Có ai tin không? Nhưng đó là sự thật. Người như vậy có đọa lạc được không? Ngài Cư sĩ Lý Bình Nam có hơn 300.000 học trò. Cả cuộc đời Ngài tu hành vô cùng nghiêm túc. Bên ngoài Ngài mặc nghiêm trang, nhưng áo lót và tất của Ngài vá chằng chịt. Những di vật đó ngày nay đều lưu lại ở Phật Học Viện Từ Quang - Đài Trung. Chúng ta theo học vị Thầy như vậy thì có vào địa ngục không? Chắc chắn là không! Tổ Sư Ấn Quang là Thầy của Lão Cư sĩ Lý Bình Nam. Cả thế nhân này đã suy tôn Đại Sư Ấn Quang là vị Tổ thứ 13 của Tịnh Độ, không có ai dám bàn nữa.

Chúng ta đã biết tại sao mình có phân biệt chấp chước. Hòa Thượng nói: **“Có phân biệt cao thấp thì bạn đã mê rồi!”**. Chúng ta đã ở trên một con đường thì cứ đường thẳng mà đi. Một vị Thầy là một con đường, hai vị Thầy là hai con đường, ba vị Thầy là ba con đường. Nếu đứng ở ngã ba đường thì không biết nên đi đường nào. Tâm của tôi không phân biệt Thầy này giảng hay, Thầy kia giảng không hay bởi vì tôi không có vị Thầy thứ hai để mà phân biệt, chấp trước.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!